

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 267. A quibus, & ad quæ hæc legitimatio fieri possit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73973)

mationem, hæc ei concessa nullum habebit effectum, antequam infans liberè consentiat; uti & collata absentis, priusquam is eam ratam habeat.

5. Quartò requiritur, ut in impetratione legitimationis à legitimando fiat mentio eorum, quibus per legitimationem creari potest præjudicium, ac ita aliorum legitimorum, si quos forte habet pater; quia spectatà ordinaria potestate, Princeps non censetur velle concedere legitimationem in præjudicium legitimorum; ita AA. passim teste Castrop. n. 20. juxta *Aub. quib. mod. natur. eff. sui. §. si quis ergo.* Neque ab hac legitimorum mentione facienda legitimandum excusat parentum consensus; cum hic non impediatur legitimorum præjudicium; ut Covar. *cit. c. 8. §. 9. n. 7.* Azor. *cit. c. 14. q. 11.* Castrop. *l. c.* Excusare tamen ab ea consensum ipsorum legitimorum; quia tunc cessaret eorum præjudicium, censet Pont. *l. c. c. 7. n. 3.* quod tamen non carere difficultate, asserit Castrop. eò quòd hæc mentio expostuletur, non tantùm ne legitimis fiat præjudicium, sed etiam, ut intelligat Princeps, non esse necessarium, naturales subrogare legitimis. Censet quoque cum Mol. *cit. d. 173. vers. si legitimatio.* in regnis Hispaniæ necessariò faciendam mentionem avi, ubi defunt filii legitimi; quippe illi, cum succedat patri carenti filiis, fit præjudicium per legitimationem; non tamen in illo defectu legitimorum faciendam esse mentionem cognatorum & consanguineorum succedentium ab intestato; cum eis non fiat præjudicium, dum non succedat patri, nisi pater aliter non disposuerit de bonis suis, uti potest, docet cum Covar. *l. c.* & Tiraq. in *L. si unquam. c. de revocat. donat. v. suscepit. n. 5.* Castrop. *n. 5.* Verùm patre mortuo sine alia dispositione, legitimandum necesse habet facere mentionem hæredum venientium ab intestato, quales sunt cognati & consanguinei, quia Princeps censendus est, non velle iis in jure quæsito præjudicare, nisi fortè patri in morte expostulanti legitimationem filii annuerit. Mol. *d. 174.* Azor. *cit. c. 14. q. 10.* Pont. *cit. c. 7. n. 4.* Facienda quoque est mentio substituti in hæreditate patris, casu quo is sine liberis legitimis decesserit; cum & ipse jus habeat in hoc eventu succedendi. Castrop. *n. 4.* Covar. *cit. c. 8. §. 9. n. 8.* citatis aliis. Verùm non solum exprimiendi in impetratione legitimitatis, sed & citandi omnes & soli illi, qui jus ad hæreditatem habent, non impediibile & libera voluntate patris. Castrop. *n. 12.* remittens ad Mol. *de primog. l. 3. c. 3. n. 10.* & Covar. *l. c. §. 9. n. 8.* eò quòd licet filii legitimi, cognati, substitutus contradicuntur præsumantur, eorum tamen contradiclio deserviat ad examinandum, an adsit causa legitima concedendi legitimationem, ideòque citandi. Si verò iis non citatis, expressis tamen Principi, is absolutè concedat legitimationem, hæc valebit; quia potestatem habet illis præjudicandi in jure, quod habent ad succedendum, utpote quod habent ex dispositione legis ab eo lata; ita Castrop. cum Mol. *tr. 2. de just. d. 174. concl. 2. §. 3.*

6. Quintò requiritur ad valorem legitimationis, ut in supplica legitimationis exprimat qualitas illegitimationis non solum in genere, sed & in specie; cum pro diversa ejus qualitate reddatur facilius vel difficilius illius concessio, & ut Princeps sciat, quam gratiam præstet. Sic exprimendum, an sit naturalis, an spurius; si spurius, an natus ex incestu, & quo, an commissio cum matre, sorore, nuru, uxore fratris. An ex sacrilego concubitu

habito cum Sacerdote, religioso vel utroque simul. Abb. in *c. venerabilem. de elect. n. 27.* Mol. *d. 173. n. 28.* Fachin. *l. c. c. 61.* Pont. *l. c. n. 6.* Covar. *l. c. n. 3.* Castrop. *n. 14.* Item an ab Episcopo, ita ut in hoc casu non sufficiat narratum: à Sacerdote; cum dignitas Episcopalis notabiliter aggravet sacrilegium, uti & natum esse ex Sacerdote, qui simul erat Religiosus; ut Mol. *d. 173. vers. qualitates.* Castrop. *l. c.* Item an ex adulterio, & quidem juxta communioem, quam tenent Mol. *l. c. vers. hinc colligitur.* Pont. *l. c. n. 9. juncto. n. 8.* Covar. Castrop. *LL. cit.* exprimendum, num ex adulterio utrimque tali. De cætero hæc limitanda, ita ut opus non sit ea omnia specificè & distinctim exprimere, ubi Princeps generalem concessionem faceret, dicendo: *ex quocunque coitu natus sit, legitimum te reddo.* Covar. *l. c. n. 4.* Castrop. *n. 15.* Mol. *l. c.*

Quest. 266. Qualiter hæc legitimitatio differat ab ea, quæ fit per subsequens matrimonium.

R Esp. Differt ab ea primò, quòd hæc non nisi naturales, illà verò Principis etiam spurii legitimentur, ut cum communi Azor. *cit. c. 4. §. 14.* Castrop. *l. c. §. 4. n. 2.* quamvis etiam à Principe legitimari consueverint Arg. *novel. 74. c. 1. & novel. 89. c. 9.* Secundò, quòd ea facta per matrimonium sit universalis extendens se ad omnes inhabilitates, etiam jure civili inductas tollendas; hæc, si fiat à Principe sæculari, non extendat se ad inductas jure Pontificio, sed solum ad inductas jure civili, puta ad successiones hæreditarias, majoratus feuda, honores & munera publica sæcularia. Si facta à Principe ecclesiastico ad solas dignitates, officia & munia ecclesiastica, beneficia, ordines sacros. Covar. *l. c. §. 8. n. 15.* Castrop. *l. c.* cum communi; uti hæc distinctius patebunt ex sequentibus.

Quest. 267. A quibus & ad quæ hæc legitimitatio fieri possit.

I. R Esp. Primò in genere, potestas hæc propriè legitimandi competit Principibus tam ecclesiasticis quàm sæcularibus non nisi supremis, hoc est, jurisdictionem supremam exercentibus, & nulli alteri subiectis; hi enim soli jus abrogare, & legibus derogare possunt, efficiendo, ut qui SS. Canonibus aut legibus civilibus ad certos effectus redditus inhabiles ad eosdem reddantur habiles; ita cum communi Bald. in *L. 1. c. de jure annulor. aur. in pr.* dicens esse de reservatis Principibus. Abb. in *c. per venerabilem. h. t. n. 23.* Mol. *cit. d. 173. v. legitimare.* Azor. *cit. c. 14. num. 5.* Pont. *l. c. c. §. n. 1.* Castrop. *l. c. §. 5. n. 1.* Tales itaque sunt in ecclesiasticis solus Papa, in sæcularibus Imperator, Reges alique Principes dicta jurisdictione suprema & independente gaudentes, qui ut Castrop. leges condere & abrogare possunt; adeòque hæc potestatem propriè legitimandi jure proprio & ordinario in suis dominiis propriis exercent. Unde dum inferiores, puta Legati Apostolici in spiritualibus, Comites Palatini in sæcularibus legitimant, non nisi ex privilegio & potestate commissoria sibi à supremis Principibus (quippe qui, cum ea potestas sit jurisdictionis, eisque competat jure ordinario, eam alteri delegare possunt) concessa legitimant. Circa quod notandum, quòd, cum ea potestas non plenè, sed limitatè con-

ferri

ferri soleat, & sæpe ad dispensandum, non ad legitimandum concessa, & à potestate dispensandi ad potestatem legitimandi, utpote quæ est potior, & in qua ea continetur, & non è contra inferre non liceat, ut cum communi. Covar. c. 8. §. 8. num. 6. Mol. l. c. vers. observandum. Castrop. l. c. num. 2. diligenter attendi debeat ad tenorem & terminos rescripti Apostolici & Imperialis, cum acta ab iis contra illos nullius sunt momenti, juxta c. de rescripti. & L. diligenter. ff. mandati. & juxta quod monent AA. Atque ita dum Episcopi, uti & Capitulum sede vacante illegitimos habiles reddere possunt ad ordines & beneficia simplicia, id possunt, non in vi potestatis legitimandi, sed dispensandi, diciturque habitatio hæc ab iis facta non legitimatio, sed dispensatio, quippe quæ est ad certos solum aliquos, & non ad omnes juris effectus relaxatio juris; ita Mol. l. c. n. 7. Castrop. n. 1. (idem dicens de aliquibus Magistratibus sæcularibus, quò ad civilia) Wiestn. h. t. n. 56. Reiffent. num. 47.

2. Resp. Secundò in particulari: Primò potest Papa quò ad spiritualia omnia omnes Christi fideles ubique existentes, utpote quò ad hæc sibi subiectos legitimare, ut habet communis & certa. Potest quoque quò ad temporalia, puta quò ad successiones in hereditatibus, majoratu, honores, dignitates, aliæque jura legitimare in suo territorio sæculari existentes, suæque jurisdictioni temporali immediatè subiectos, non secus, ac Imperator, Reges & Principes existentes in Imperio, Regnis & Provinciis suis; utpote non secus ac ille in suo territorio nullum superiorem recognoscens, ut quoque habet communis juxta expressum textum c. per venerabilem. h. t. Regulariter tamen nequit quò ad ea legitimare sibi non subiectos; quia regulariter nequit per se ac directè aliorum Principum leges tollere, earumque efficaciam in sibi non subiectis minuere; poterit tamen & id ipsum hic & nunc ex causâ aliqua gravi, pertinente ad bonum spirituale regni alicujus, v. g. religionis in eo pervertendæ, alteriusve boni amittendi periculo sic exigente; eò quòd legitimando prolem ad succedendum in regno utatur jurisdictione sua, quam habet ad gubernandam Ecclesiam, utpote cui jurisdictioni quandoque per accidens & indirectè nimirum ad conservandam religionem, promotionem aliorum bonorum spiritualium id necessarium, subjiuntur temporalia; ita docent Abb. in c. per venerabilem. n. 1. & 15. Covar. l. c. §. 8. n. 16. & 18. Mol. de primog. L. 3. c. 2. n. 11. Mol. L. 2. c. de just. d. 173. in pr. Pont. l. c. c. 5. n. 6. Sanch. de mat. L. 8. d. 7. n. 1. pro ut eos citat, & sequitur Castrop. cit. §. 5. n. 4. Item Bellar. L. 5. de sum. Pontif. a. c. 6. Suar. L. 5. defens. fidej. c. 16. n. 3. Barbof. de offic. Episc. p. 1. tit. 3. c. 2. à n. 101. Gonz. & alii citati à Wiestn. h. t. n. 65. ubi etiam ex Roder. Sancio. hist. Hispan. g. 4. c. 17. id probat praxi Ecclesiæ, & factò, quo Sancii Regis filii naturales à Papa legitimati, vi cujus legitimatio Ferdinandus patri in regno successit. Possè quoque Pontificem tam ad spiritualia, quam temporalia & effectus politicos legitimare quemlibet indirectè, seu in radice matrimonii, ut loquuntur AA. dispensando nimirum in matrimonio, ex quo invalidè contractò ob impedimentum dirimens nati, ita ut illo sublato per dispensationem pro legitimis habeantur, etiam pro tempore, quo invalidè contractum, tradunt Abb. in c. per venerabilem. n. 21. Alex. ibid. n. 18. Sylv. v. Papa, g. 18. Covar. n.

13. Sayr. thesaur. cas. L. 6. de irregular. c. 10. n. 27. Sanch. l. c. n. 4. Garc. de benef. p. 7. c. 2. n. 41. Mol. de primog. L. 3. c. 1. n. 12. Gutt. de mat. c. 84. à n. 20. Castrop. l. c. n. 8. Wiestn. h. t. n. 66. referens Farinac. qui id confirmet Auth. Rotæ. p. 2. decis. 687. n. 8. contra Cön. d. 33. du. 8. n. 4. Perez. de mat. d. 44. f. 5. n. 9. Mol. de 7. & 7. ir. 2. d. 624. n. 3. citant autem pro se Nav. conf. 2. h. t. ubi is testetur Gregor. XIII. An. 1584. negasse talem dispensationem à se petitam, cum addito, se sic dispensare non posse: nixos hac ratione, quòd Pontifex facere nequeat, ut matrimonium, ex quo genitus illegitimus non fuerit invalidum, & consequenter ex eo natus non fuerit illegitimus, quæ tamen ratio eliditur, & contraria sententia probetur per hoc, quòd licet Pontifex facere nequeat, ut matrimonium illud non fuerit invalidum, possit tamen effectus ex eo vi præcisè legis ecclesiasticæ provenientes abrogando talem legem, ex qua tale matrimonium fuit irritum, vel in ea respectu futurorum personarum dispensando non tantum certaros, sed & præteritos tollere, ac si nunquam lata fuisset, ut patet ex Clem. unic. de immunit. eccles. ubi Clemens V. constitutionem Bonifacii VIII. contentam in c. Clerici h. t. in 6. etiam quò ad effectus prius vi illius productos revocat his verbis: *quidquid ex eis subsæcunum est, vel ob eas penitus revocamus, & eas habere volumus pro insertis.* De responso Gregor. XIII. in contrarium dato negant hi AA. quòd satis de eo constet, & si de eo constaret, intelligendum de impotentia Papæ proveniente, non tam ex defectu jurisdictionis, quam ex defectu justæ causæ. Sanch. n. 9. Wiestn. n. 70. Atque ita ad hanc inhabilitatem tollendam non requiritur, ut parentes illegitimi adhuc vivant, & denuo contrahant matrimonium; cum legitimatio hæc non fiat per matrimonium contrahendum, sed per dispensationem in radice matrimonii contracti, & remotione illegitimitatis inde provenientis, ut Sanch. l. c. n. 6. pluribus citatis. Mol. de primog. Castrop. LL. cit. Unde ad hanc legitimatioem requiruntur duo, nimirum primò, ut præcesserit inter parentes matrimonium irritum, utpote quo cessante deficit fundamentum dispensationis & radix, ex qua legitimatio ortum habere debet, ut Abb. l. c. n. 21. Sylv. v. legitimus. g. 8. d. 5. Sanch. L. 8. d. 3. n. 3. & 7. Castrop. §. 5. n. 6. Wiestn. h. t. n. 67. Secundò, ut impedimentum, ob quòd matrimonium irritum erat, non sit indispensabile à Pontifice, quale esset, si v. g. defuit consensus verus, vel contractum priore uxore adhuc vivente, aut in primo gradu lineæ rectæ; quia aliàs non potest Pontifex nullitatem matrimonii tollere, & consequenter nec matrimonium radicem legitimatioem dispensatione sua honestare, ut cum Sanch. l. c. n. 8. & 10. Pont. cit. c. 5. n. 8. Castrop. l. c. Wiestn. n. 68. id tamen ita limitante Sanch. ut procedat, si impedimentum sit certò indispensabile; cum in dubio Papa non sit spoliandus possessione potestatis ad dispensandum. De cæterò valet hujusmodi legitimatio, etsi cedat in præjudicium tertii, utpote quòd præjudicare non potest Pontifici, modò adit justa causâ, ne peccet; censendus tamen non est, concedere in hoc casu legitimatioem, nisi juxta regulam de non tollendo jure quæsito alteri clarè exprimat, concedi illam stante præjudicio tertii. Sanch. n. 5. & 6. Castrop. n. 10.

3. Resp. Tertio: Principes supremi sæculares quamvis potestate sua ordinaria, & nisi aliud

aliud exprimat, solos illegitimos naturales, non verò natos ex damnato concubitu seu spurios legitimare solent, possunt tamen & hos legitimare, si velint, utendo potestate sua absoluta, Reiffenst. *h. t. n. 56.* Wiestn. *num. 61.* cum communi; unde Imperator nonnullis Comitibus Palatinis eandem potestatem concedit, ut patet ex formula concessionis, quam adjicit Reiffenst. *n. 55.* vi tamen hujus facultatis concessæ eis plenè, etiam ad legitimandos spurios, adhuc non posse illos legitimare, ne quidem naturales illegitimos nobilium, nisi in rescripto Cæsareo exprimat, & si exprimat, non extendere se hoc rescriptum ad legitimandas proles naturales extendere se hoc rescriptum ad legitimandas proles naturales illegitimas, Baronum, Comitum &c. asserit Reiffenst. *n. 57.* citans Nolden de *stat. nobil. c. 16. th. 15.* Et hæc de principibus supremis de jure, nam de consuetudine competere posse potestatem legitimandi Principibus recognoscens superiorem, *n. 53.* & in specie de Electoribus & Statibus Imperii, utpote pro superiore recognoscens Imperatorem dicit ex Strick, de *usu modern. pandect. ad tit. qui sui vel alien. jur. §. 14.*

4. Resp. quartò: Possunt hi Principes legitimare quò ad omnia jura temporalia, honores, dignitates, officia quæcunque, nisi ex consuetudine aut singulari statuto requiratur ad ea, ut natus quis sit legitimus, qualiter legitimatos esse non posse Assessores in Camera Imperiali, Consiliarios Principum, nec titulum doctoratus consequi, ex Mynsing, *l. 4. obs. 31.* asserit Reiffenst. *h. t. n. 59.* ubi etiam ad suum ordinem recipi non posse taliter legitimatos juxta statuta generalia illius. Item quò ad successiones hæreditarias & quò ad omnia bona non tantum parentum, sed & consanguineorum, tam ab intestato quàm ex testamento obvenientia, non secus ac alii legitimi; ita etiam, ut eorum more agere possint querelâ inofficiosa, ut Covar. *cit. §. 8.* Mol. *cit. d. 173. n. 24.* Wiestn. *n. 60.* juxta §. *sin autem. Inst. de hered. quæ ab intest. & Arg. Novel. 89. c. 3. 8. 9.* & licet utendo ordinaria potestate & simplici legitimatione non legitimit ad succedendum in feudo juxta *tit. 26. §. naturales lib. 2. feud.* neque in majoratu, ut Mol. *l. c. n. 10.* Castrop. *cit. §. 5. n. 18.* & quos citat Mol. de *primog. l. 3. c. 3. n. 9.* Covar. *3. var. c. 6. n. 7.* Jul. Clar. *l. 3. sentent. §. feudum, q. 83.* possunt tamen de potestate absoluta etiam ad illas successiones legitimare, etiam cum incommodo & præjudicio alieno, juxta *l. Prætor. ait. §. ff. ne quid in loc. publ.* nisi legitimandus ab illis successionebus ex voluntate constituentis feudum, majoratum, fidei commissum specialiter excludatur. Mol. *d. 174. in fin.* Covar. Castrop. *LL. cit.* aut etiam de consuetudine quarundam provinciarum, ut Sixtus V. in Bulla sua, *postquam verus,* apud Reiffenst. *n. 45.* De cætero nulla ratione iis competere potest legitimatione illa, quæ fit in radice matrimonii; quia, ut constat ex *c. 1. de Sponsal. c. tuam de ord. cognit. denegata* illis ab Ecclesia potestas tam tollendi quàm constituendi impedimenta dirimentia, ita cum Sanch. de *mat. l. 8. d. 7. n. 11.* Castrop. sed neque legitimare ullo modo possunt ad beneficia, ordines, dignitates, officia ullaque alia jura spiritalia, aut effectus ecclesiasticos, cum nullam habeant in spiritalibus potestatem. Abb. *in c. per venerabilem. h. t.* Covar. de *mat. p. 2. c. 8. §. 8. n. 14.* Castrop. *l. c.* cum communi, quòd tamen attinet jus patronatus, esto sit spirituale; quia tamen rebus temporalibus annexi solet, possunt Principes sæculares illegitimos sibi subditos ad

R. P. *Leur. Jur. Can. Tomus IV.*

illud obtinendum habiles reddere indirectè, habitando illos ad succedendum in hæreditate, cui illud annexum. Covar. de *Sponsal. l. c. n. 18.* Mol. *d. 173. vers. item Azor. p. 2. l. 2. c. 14. q. 7.* quos refert & sequitur Castrop. *l. c. n. 19.*

Quæst. 268. *Quinam à Principibus sæcularibus legitimari possint.*

1. Resp. Præter ea, quæ de hoc dicta quæst. præced. loquendo hic de iis, de quibus magis dubitari poterat, num iis, concedi posset legitimatio. Primò, dum legitimare potest subditos suos, id sic extendendum, etiam si non solum ii, sed & bona, ad quæ legitimandi sunt, existant extra territorium legitimantis, secus, ut juxta probabiliorem, quam tenent Abb. *in c. per venerabilem. n. 23.* Covar. *l. c. n. 14.* Pont. *l. c. c. 6. n. 1.* Castrop. *l. c. §. 6. n. 3.* dum dicta bona sunt quidem sita in territorio legitimantis, legitimandus tamen non est subditus illius; siquidem hæc legitimitio est actus jurisdictionis, quæ exerceri non potest erga non-subditum; non obstante (quod est fundamentum oppositæ sententiæ) quòd hæc jurisdictione sit voluntaria, quæ aliàs ubique & à quocunque Judice exerceri potest, juxta *l. 2. ff. de off. proconsul.* eò quòd jurisdictione voluntaria ea solum possit à quocunque Judice exerceri, quæ de consensu subditi prorogari potest, non verò ea, quæ à subditis non dependet, qualem dicit potestas legitimandi. Neque ex eo de illa infertur contrarium, quòd per legitimationem hic & nunc consentientibus in eam parentibus aliisque interesse habentibus, nullum inferatur præjudicium; cum per talem consensum non acquiratur jurisdictione in non-subditum, juxta *l. privatorum. c. de jurisd. omn. Jud.* uti nec ea communicatur Principi ratione rei sitæ in ejus territorio; cum personam spectet, & non res, circa quas exercetur.

2. Secundò juxta probabiliorem, quam contra Jason. *in l. qui jurisd. præst. ff. de jurisd. & Pont. l. c. n. 5.* sectantur, Abb. *l. c. n. 13.* Bald. *in l. si consul. ff. de adopt. Covar. l. c. n. 20.* Mol. *d. 173. vers. princeps.* Castrop. *cit. §. 6. n. 6.* Princeps suum filium legitimare potest; eò quòd legitimitio licet sit sæpe jurisdictionis mixtæ, nempe voluntariæ & contentiosæ, quatenus sæpe fit invito & parte contradicente, & jurisdictione contentiosa à patre exerceri non possit in filium (quod est fundamentum contrariæ sententiæ) est tamen per se voluntariæ, & non nisi per accidens jurisdictionis contentiosæ; quin & jurisdictione contentiosa à parte exerceri potest in filium, dum hic consentit, esto, alii contradicant; nequit tamen vi talis legitimationis filius succedere in regno (idem est de Principatu) si à Republica statutum, ut solum legitimi succedant; cum tales legitimitati rescripto Principis non veniant nomine legitimorum, ut Mol. *l. c. & Mol. de primog. l. 3. c. 3. à n. 3.* Castrop. *n. 7.* De cætero habens à Principe potestatem legitimandi. V. G. Comes Palatinus non poterit adhuc suum filium legitimare; nisi fortè id ipsum in concessione potestatis legitimandi exprimat; quia talis potestas legitimandi proprium filium extraordinariè conceditur Principibus. Covar. *cit. §. 8. n. 21.* Castrop. *l. c.*

3. Tertio juxta probabiliorem, quam contra Paris. *l. 2. conf. 2. n. 23.* Alex. *vol. 2. conf. 87.* & alios tenent Decius *conf. 150. n. 10.* Covar. *l. c. n. 10.* Fachin. *l. 3. controrv. c. 59.* Pont. *l. c. c. 6. n. 6.* Mol. *d. 173. vers. ad quem.* & alii, quos citat & sequitur Castrop. *l. c. n. 9.* arg. *Aurb. quib. mod. natural. offic. sui. §. illud.* potest Princeps sæcularis legitimare filium clerici sæcularem ad honores & successiones, eò quòd in talem jurisdictionem habeat independentè à consensu patris illius clerici, (cum consensus ille requisitus

S

non